

villigt fællesskab af selvstændige nationalstater, som har besluttet at løse nogle opgaver i fællesskab og derfor har overdraget noget kompetence til EU.

Men udgangspunktet er hele tiden nationalstaterne, og det fremgår meget, meget klart af den nye traktat, at EU kun har beføjelser, i det omfang de nationale medlemsstater har overladt beføjelser til EU. Det er meget velgørende, at det netop bliver slået fast i den nye traktat. Det er faktisk et af de store fremskridt ved den nye traktat, at det nu bliver sagt og skrevet så klart og tydeligt.

Kl. 13.40

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for svaret. Men statsministeren må jo også være bekendt med, at med den udvidelse af bestemmelserne, som finder sted i del III, altså omskrivningen af bestemmelserne i forhold til Nictetraktaten, er det helt klart – i øvrigt sammenholdt med den policy making, som vi ser i EF-Domstolens retspraksis – at det, man lægger op til, er en markant magtoverdragelse fra de nationale parlamenter til EU's institutioner.

Vi får en præsident i stedet for et roterende formandskab, og vi får en egentlig udenrigsminister, der som en juridisk person efter artikel 7 kan agere på medlemsstaternes vegne. Vi får udenrigspolitik med kvalificerede flertalsafgørelser ifølge artikel 300, stk. 2, og på den måde en lang række karakteristika, som ud fra normale forfatningsretlige definitioner og folkeretlige definitioner altså ville kendetegne en stat.

Hvad er det, der efter statsministerens opfattelse mangler i denne forfatning for at få Europas forenede stater?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Igen er det en fuldstændig forkert fremstilling af kendsgerningerne, hr. Morten Messerschmidt her gør sig skyldig i. EU får aldeles ikke nogen præsident – overhovedet ikke. Det, EU får med den nye traktat, er en meget praktisk konstruktion, nemlig en valgt formand for Det Europæiske Råd, hvor stats- og regeringslederne er samlet.

Der vil jeg gerne sige til hr. Morten Messerschmidt, at bedømt ud fra mine egne erfaringer som medlem af Det Europæiske Råd må jeg sige, at det vil være rigtig godt at få en valgt formand, som kan sikre kontinuitet i arbejdet, og som kan sikre, at arbejdet kommer til at foregå godt og effektivt i Det Europæiske Råd, som jo netop er den forsamling, hvor de nationale medlemssta-

ter er repræsenteret ved deres stats- og regeringschefer.

Det er netop en understregning af, at vi ønsker en styrkelse af det forum, hvor de nationale medlemsstater er forsamlet. Det er ikke en præsident, det er en valgt formand, som er en praktisk ting, som jeg er meget tilhænger af, fordi jeg også har prøvet at arbejde som formand for Det Europæiske Råd.

Med hensyn til udenrigsrepræsentanten: Det er en stor, stor fordel for et lille land som Danmark at få styrket mulighederne for at formulere og følge en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik linje, sådan at det ikke kun er de store lande, der skal bestemme, men at også de små har en indflydelse.

Formanden:

Så er det hr. Martin Henriksen som medspørger.

Martin Henriksen (DF):

Jeg ved godt, hvad statsministeren vil svare, men jeg vil dog spørge alligevel. Tror statsministeren ikke, at befolkningen på et eller andet tidspunkt regner ud, at det, vi i realiteten skal stemme om, er en forfatning? Det her hedder jo en traktat, der indfører en forfatning, og dermed er det en forfatning. Hvor lang tid tror statsministeren at man kan blive ved med at skabe en illusion, som naturligvis vil briste på et eller andet tidspunkt? Det kan jo ikke være rigtigt, at man siger, at vi ikke skal indføre en forfatning for Europa, når det i realiteten er det, man gør.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Kendsgerningen er, at det her er en traktat. Det er en forfatningstraktat, ja, men det er en traktat. En traktat er kendetegnet ved, at den kun kan træde i kraft, hvis alle siger ja til den, også Danmark. En traktat er netop en aftale mellem lande om et regelsæt, og det er det, der er indeholdt i den her traktat, og derfor er det en traktat.

Når den også hedder en forfatningstraktat, er det faktisk fordi den indeholder en række værdifulde spilleregler for samarbejdet. Den indeholder en arbejdsdeling mellem EU og medlemsstaterne, og den gør det klart, at EU kun har beføjelser, i det omfang medlemsstaterne tillader det. Den giver faktisk nogle rettigheder for borgerne i forhold til EU's institutioner. Det er altså alt sammen en række af de positive frihedsrettigheder, som ellers er indeholdt i landenes forfatninger. Det er en meget god ting, men det ændrer ikke ved, at det er en traktat, fordi det er en